

[Lone Dybkjær]

erhvervsudvalget om disse ting. Og så må vi overveje på baggrund af de svar, vi får, om det er nødvendigt med yderligere lovgivning på dette område.

Arne Melchior (CD):

Der er af de to ordførere for det forespørgende parti her blevet benyttet udtryk som »farlige mænd« og »dyre ministre«. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at tage afstand fra den terminologi. I bedste fald er det en grov inflation i ord, man dér benytter. Så længe den nuværende kulturminister, fru Lise Østergaard, var minister for u-landsanliggender, var det lykkedes at hæfte betegnelsen »en dyr dame« på hende; også en tåbelig bemærkning, men billig, fordi den er let fængende. Selvfølgelig har fru Lise Østergaard som minister for u-landsanliggender aldrig været Danmark en dyr dame, da hun aldrig har givet en krone ud, som hun ikke har haft parlamentarisk dækning for. På tilsvarende måde tror jeg, at vi hverken har dyre ministre eller farlige mænd. Muligvis har vi et kostbart folketingsflertal, og det kan man anføre, og det kan man søge at bekæmpe og overstemme, hvis man kunne få held til det. Men at hænge det op på personer, er så poppet, at man må have forslugt sig på Ekstra Bladet for at benytte den slags metoder.

Som det vil fremgå af dette, kan vi ikke stemme for det af fremskridtspartiet stillede dagsordensforslag; vi kan ikke erklære mistillid til energiministeren.

Men jeg fik en anden tanke, da ministeren kom hjem og talte om »klokkeren«. Da var der noget i mine ører, der sagde ding-dong – det må have været en eller anden efterklang af disse klokker – og da jeg en dag kom til at skrive ordet »klokkeren« ned på papiret, eller også så jeg det i avisen, stod der faktisk »klokkeren« med nøjagtig de samme bogstaver, og så sagde jeg til mig selv: hvem er klokkeren, der har fået disse klokker til at ringe dér? Hr. Arentoft har jo taget ordspillet om, hvem der har klokket i det, fra mig.

Jeg mener, at der er klokket i det, bl. a. ved at anvende dette stærke udtryk. Det kan såvel af politikere som af befolkningen i almindelighed kun tages som, at her overhovedet ikke er noget at kommentere kritisk, for det er så fornemt, det er så fint. Er der egentlig noget skønnere end klokkerent? Der

står omtrent juleaften i øjnene på folk, når de hører det udtryk. Så må industriministeren finde sig i, som han altså allerede nu har måttet en times tid, at det giver bagslag, når gongongen går den anden vej. Der er noget, der hedder penduludsving, og så siger det nogle gange ikke ding og dong, men bang. Det er altså det, energiministeren er ude for. Han har ligesom overdrevet renhedsgraden, og derfor bliver reaktionen så meget desto stærkere, hvor han sikkert kunne være sluppet en del billigere. Der er lagt hastværk for dagen, og fru Lone Dybkjær sagde i sin tale, som jeg stort set helt igennem kan tilslutte mig, at informationsniveauet mellem ministeren og folketinget, altså in casu udvalget, er for lavt; det er jeg enig i.

Jeg ved ikke, om det mest var et halsonde, der prægede ministerens tale her i dag – der var vist noget om det – men foruden at stemmen var lidt svag, var altså efter min mening også argumentationen lidt svag. På to punkter: ministeren sagde, at der er skabt garanti for, at olien fragtes hjem på billigste måde, men lidt senere fik vi at vide, at ved ligestilling skal det være på saudiarabiske skibe. Det er da klart, det bliver på billigste måde. Det skulle da være et dårligt selskab – som ministeren jo i øvrigt har ansvaret for – der ikke tog olien hjem på billigste måde, alle forhold taget i betragtning: der indgår jo mange ingredienser deri, der kan både være tidsfaktor og mange andre ting. Men altså ved ligestilling er der en diskriminering af danske skibe, så der er altså andet i det, end at det er på billigste måde.

Det andet svage punkt var spørgsmålet om politiske betingelser. Dér sagde ministeren, at det kan ikke være noget problem, for der er vel ingen her i landet, der ønsker at bringe Saudi-Arabien i miskredit. Det vil jeg give ministeren ret i, det kan jeg tilslutte mig, det ønsker jeg heller ikke. Men hvem er det, der bestemmer, hvad miskredit er? Det er et meget definerbart udtryk, og vi har jo set nogle eksempler på, at Saudi-Arabien har en anden måde at definere dette udtryk på, end ministeren, regeringen og et flertal i Danmark måske vil gøre. Derfor kan man ikke frikende denne handel for, at der er politiske betingelser, som ikke i dag spiller nogen rolle, og som måske – og forhåbentlig – aldrig kommer til at gøre det, men risikoen er ind-